

ת"פ 3642/09/17 - מדינת ישראל נגד רון ג'מילי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 3642-09-17 מדינת ישראל נ' זירה ואח'
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ענת גוש חלב

המאשימה

נגד

רון ג'מילי
ע"י ב"כ עו"ד משה סרוגוביץ'

הנאשם

הכרעת דין

אני מורה על זיכוי הנאשם.

רקע

1. כתב האישום הוגש כנגד הנאשם ושניים נוספים, ג'ונתן זירה (להלן: "זירה") ואביאל יחזקאל (להלן: "יחזקאל"), בגין עבירת תקיפה הגורמת חבלה על ידי שניים או יותר, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 15.6.16, רכב זירה באופניים חשמליים ברחוב דיזנגוף בתל אביב, ואחריו נהג אדוארד ניאזוב (להלן: "המתלונן") במונית (להלן: "המונית"). בין השניים החל דין ודברים שכלל קללות הדדיות, זאת על רקע שימוש בדרך. באותה עת עברו במקום הנאשם ויחזקאל, והנאשם התערב בוויכוח בין זירה למתלונן. בנסיבות אלה, תקפו הנאשם, זירה ויחזקאל את המתלונן בכך שיחזקאל היכה מכת אגרופ בפניו של המתלונן, הנאשם זירה הצטרפו והיכו את המתלונן במכות אגרופ ובעטו בו. בהמשך, אחזו הנאשם ויחזקאל את המתלונן ברגליו, דחפו אותו והכניסו אותו בכוח לתוך המונית. כתוצאה מתקיפה זו נגרו למתלונן חתך ודימום באפרכסת אוזן שמאל.

2. במסגרת הליכים מקדמיים בפני מותב אחר, בוטל כתב האישום כנגד זירה בטרם הקראה, ואילו יחזקאל הודה והורשע בכתב אישום מתוקן בעניינו בלבד.

הנאשם כפר במיוחס לו, וטען כי יחזקאל הוא שתקף את המתלונן לאחר שהמתלונן יצא מרכבו ואחז במפתח בדומה לדוקרן. בנוסף, טען כי לאחר מכן דחף בצוותא עם יחזקאל את המתלונן אל המונית, על מנת למנוע ממנו לתקוף

אותם.

לפיכך, נשמעו ראיות.

במסגרת פרשת התביעה, נשמעו עדויות המתלונן, עד ראייה בשם מאיר אברמד (להלן: "אברמד"), וכן הוגשו מסמכים הכוללים את תיעוד חבלת המתלונן ואת הודעות הנאשם.

במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשם וזירה, וכן הוגשו מסמכים הכוללים דו"ח עימות, מזכרים, הודעת המתלונן והודעתו של אברמד.

התייחסות לראיות ובחינתן, יערכו בהמשך במסגרת הדיון וההכרעה.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה טענה, כי יש לקבל את גרסת המתלונן אשר פירט בבית המשפט והסביר את התנהלותו במהלך האירוע, בלא שהתחמק ממתן תשובות, עדות המוצאת חיזוקים בדמות עדותו של אברמד, תיעוד רפואי וצילום החבלה. לגבי מעורבות הנאשם באירוע, טענה כי מדובר בביצוע בצוותא ולכן אין משמעות לשאלה מהו חלקו המדויק. ב"כ המאשימה הפנתה בטיעוניה לקושי במתן אמון בעדויות ההגנה, הנאשם וחברו זירה, אשר העידו כי שיקרו בחקירות הראשונות במשטרה, שינו גרסאותיהם, ואף בעדויותיהם בבית המשפט התעוררו סתירות. ביחס לטענת ההגנה העצמית של הנאשם, טענה כי ככל שאכן חש מאוים, לא ברור מדוע לא התלונן במשטרה כנגד המתלונן.

4. ב"כ הנאשם טען, כי המחלוקת העובדתית נסובה לגבי חלק מצומצם בלבד. לגבי גרסת המתלונן, ביקש לקבוע כי מדובר באדם בעל אופי כעוס ועצבני, שלא ברור מדוע רדף אחרי זירה בתחילת האירוע. לטענתו, הוכח כי המתלונן החזיק בידו במפתח והתקרב אל זירה תוך כדי כך. בשלב זה, הגיעו למקום הנאשם ויחזקאל, ובסמוך לכך אחז המתלונן במפתח בצורה מאיימת כלפי הנאשם. בתגובה, היכה אותו יחזקאל במכה באוזנו, ולאחר מכן דחף הנאשם את המתלונן בחזרה למונית, בנסיבות המקימות את יסודות ההגנה עצמית. לחילופין, טען כי מדובר בזוטי דברים. לגבי טענת התקיפה בצוותא, טען ב"כ הנאשם כי אין מדובר באירוע מתוכנן או בשותפות ספונטנית, מכיוון שיחזקאל הוא הראשון שתקף מבלי שהנאשם היה מודע לכך שהוא עומד לעשות כן.

דיון והכרעה

5. אין מחלוקת בין הצדדים, כי מדובר באירוע בו היו מעורבים הנאשם, המתלונן, זירה ויחזקאל, לאחר ויכוח שהחל בין המתלונן לזירה בלבד, על רקע שימוש בדרך, וכן כי במהלך האירוע ספג המתלונן מהלומה באוזנו מידי יחזקאל. בעת שמיעת הראיות, הוצגו מספר גרסאות, על ידי מספר עדים, שאינן מתיישבות האחת עם רעותה, הן בפרשת התביעה והן בפרשת ההגנה. הדבר אינו מבטל את האפשרות להגיע לכלל מסקנה מרשיעה, אך ניתן לעשות כן רק כאשר עוצמת הראיות כנגד הנאשם היא מעבר לכל ספק סביר, רף בו המאשימה לא עמדה במקרה זה.

מסד ראיות המאשימה נשען על עדות המתלונן, אשר לטענת ב"כ המאשימה מוצאת חיזוק בעדות אברמד ובתיעוד

החבלה שנגרמה לו. בהתחשב בעובדה שאין מחלוקת כי נגרמה למתלונן חבלה באוזנו על ידי יחזקאל, תיעוד החבלה אינה ראייה המסבכת את הנאשם במיוחס לו.

בחינת עדות עד התביעה אברמד למול עדות המתלונן, מעלה סתירות משמעותיות. העד אברמד הבחין באירוע בחלקו השני, לאחר שהנאשם ויחזקאל הגיעו למקום. אברמד מסר מספר גרסאות בבית המשפט ובמשטרה, בהן נמצאו סתירות המעידות על טבעו של הזכרון האנושי: כך, העיד תחילה כי הבחין ב"שניים שלושה בחורים ניגשו לדלת הנהג ופתחו את הדלת והטיחו בו מהלומות, בעיטות, קצת אגרופים" (עמ' 10 ש- 12-13 לפרוט'); בהמשך, לאחר שעומת עם גרסתו במשטרה, טען כי הוא "לא זוכר להגיד בדיוק אם הם פתחו את הדלת או הכו בו דרך החלון" (עמ' 11 ש- 11 לפרוט'); בהמשך, העיד אף כי אינו יודע לומר האם דלת המונית היתה פתוחה (עמ' 11 ש- 16 לפרוט'). באופן שונה מעדותו בבית המשפט לגבי מהלומות, בעיטות ואגרופים, בעת עדותו במשטרה נשאל אברמד כיצד הותקף המתלונן והשיב: "בעטו בו כשהוא היה בתוך המונית הוא ישב במושב של הנהג" (נ/5 ש- 11); עוד הוסיף באותה עדות, כי התוקפים בעטו במתלונן "בכל האזור בגוף ברגליים בפנים" (נ/5 ש- 29). גרסאות סותרות אלה, אינן מתיישבות עם עדויות המתלונן וגרסאותיו השונות. ראשית, המתלונן העיד בבית המשפט כי הותקף בעת שפתח את דלת המונית ולא בעת שישב בתוכה (עמ' 14 ש- 12-13 לפרוט'); "הכל היה מחוץ לאוטו, לא הפסקתי להיכנס" (עמ' 21 ש- 5 לפרוט'); "ש. איפה קיבלת מכות? איפה היית? ת. פיזית עם הגב לאוטו מחוץ לאוטו" (עמ' 24 ש- 28 לפרוט').

שנית, אופי המכות שתיאר המתלונן שונה מתיאורו של אברמד, אשר העיד בבית המשפט על מהלומות, בעיטות ואגרופים, ובמשטרה על בעיטות בכל הגוף, ברגליים ובפנים. לעומתו, המתלונן טען כי המעורב אשר לא היכה באוזנו, בעט בו מספר בעיטות (עמ' 15 ש- 22-23, עמ' 23 ש- 8 לפרוט'). יש לציין, כי אף המתלונן מסר גרסה שונה לגבי אופי תקיפתו בעת עדותו במשטרה, שם טען כי הותקף על ידי שלושה באמצעות אגרופים לראשו, לפניו ובעיטות ברגליו (נ/4 ש- 12-13).

לנוכח תיאורים שונים אלה של המקרה בסוגיות משמעותיות, עדותו של אברמד אינה תומכת בעדות המתלונן ואף מכרסמת במהימנותו.

6. קושי נוסף במהימנות המתלונן, עולה מגרסאותיו ביחס לאלימות מצד זירה: במשטרה העיד לגבי האירוע ביום התרחשותו, שם טען כי "שלושה הבחורים החלו לתקוף אותי בבוקסים" (נ/4 ש- 12); בעימות בינו לבין זירה, כארבעה חודשים לאחר מכן, עמד תחילה על כך ש"3 אנשים באו לי פתאום ותקפו אותי" (נ/4 ש- 14), אך המשיך בהיסוס מסויים בכך שבתשובה לשאלה אם זירה השתתף במכות ענה כי "לפי מה שאני זוכר כן" (נ/4 ש- 28), המשיך וגילה חוסר וודאות לגבי אלימות מצד זירה בתשובה כי "לא יכול להגיש לך במאה אחוז" (נ/4 ש- 49), עד שבסוף העימות הקצר טען כי "התלונה בתקיפה זה לא נגד ג'ונתן כי אני יודע כבר מי הוא ומה הוא במירוץ למיליון זה לא הוא שבר לי את האוזן...". (נ/4 ש- 56-57). בעדותו של המתלונן בבית המשפט, לא יוחסה כל אלימות פיזית לזירה.

7. אף עדויות עדי ההגנה, עוררו קשיים ותהיות. ראשית, כפי שעלה במהלך הדיון, בחקירותיהם הראשונות במשטרה, הכחישו הנאשם וזירה כל מעורבות של הנאשם באירוע (ת/3, ת/5). גם אם ניתן לקבל את הסברו של הנאשם כי בחקירתו הראשונה ביקש שלא לסבך את יחזקאל, אחיו שהיה בן 18 ומעורב היה באותה עת בהליך פלילי אחר, הרי

שגרסתו המאוחרת (ת/4) ניתנה כשנה לאחר מכן. קשה לתת משקל משמעותי לגרסה כבושה זו, בוודאי לאור ההיכרות ויחסי החברות בין הנאשם לבין זירה, שנחקר בטרם הודעתו המאוחרת של הנאשם. באופן דומה, ניתן לקבל את הסברו של זירה כי ציין בחקירתו הראשונה שאינו מכיר את המעורבים, בשל רצונו שלא לסבך את חבריו אשר נחלצו לעזרתו, אך קיים קושי במתן משקל לעדותו המאוחרת לגבי חלקו של הנאשם.

בנוסף, קיימים אי דיוקים ואף למעלה מכך, בתיאור עדי ההגנה את חלקי האירוע השונים, כפי שעלה בפירוט בסיכומי ב"כ המאשימה. קושי נוסף במתן משקל לעדויות אלה, הוא יחסי החברות והקרבה בין הנאשם ולבין זירה.

8. לנוכח הקשיים הראייתיים שפורטו לעיל, קיים קושי בקביעת כל פרטי האירוע, מעבר לספק סביר, אך ניתן בהחלט לקבוע כי המתלונן ספג מהלומה באזונו על ידי יחזקאל והופעל כנגדו כח פיזי על ידי הנאשם. לשם בחינת האלימות המיוחסת לנאשם והנסיבות בהן ננקטה, בהתאם לגרסת המתלונן בעצמו, יש להפנות לעדותו בבית המשפט:

הנאשם הצטרף לתמונת האירוע בצוותא עם יחזקאל, מיד בתום ויכוח סוער בין המתלונן לזירה, במהלכו יצא המתלונן מהמונית אל עבר זירה ועשה את דרכו בחזרה למונית (עמ' 14 ש- 8 לפרוט'). בשלב זה, פתח את דלת המונית "ואז ראיתי את השניים האלה והסתובבתי אליהם" (עמ' 21 ש-4-5 לפרוט'). המתלונן חזר מספר פעמים על כך שהחזיק בידו במפתח לשם הגנה ועל מנת להרתיע את המעורבים שבאו לעברו (עמ' 21 ש-11-12, עמ' 22 ש-9, עמ' 26 ש-16-17 לפרוט'). עוד הבהיר, כי החזיק במפתח "להראות לאנשים שיש לך מפתח ביד שלא יתקרבו אליך" (עמ' 21 ש-14 לפרוט'), הדגים כי אחז בו תחילה לצידי גופו ובהמשך ביצע תנועה של ידו האוחזת במפתח, לכיוון אזור המותן (עמ' 21 ש-17-18 לפרוט'). מעדות המתלונן ברור, כי פעולה זו נעשתה על ידו בטרם הופעל כח כלשהו כנגדו:

"כששלושתם באו אליי אז תפסתי אותו כדי להגן על עצמי... תפסתי אותו יותר בקטע של להרתיע אותם. בסוף זה לא עזר, הם לא הורתעו וכן תקפו" (עמ' 15 ש-14-15).

לגבי השימוש שעשה המתלונן במפתח, תיאר הנאשם כי המתלונן אחז בו בידו בין אצבעותיו לצד גופו, נצמד אליו ושאל אותו אם יש בעיה (עמ' 28 ש-23-25 לפרוט').

המתלונן אישר בבית המשפט כי האלימות כנגדו החלה במכת אגרופ על ידי יחזקאל, כפי שתואר בעובדות כתב האישום (עמ' 22 ש-27-29, עמ' 24 ש-14-15 לפרוט'), ואילו את חלקו של הנאשם תיאר כך: **"ש. והבחור השני הגבוה כמו שתיארת אותו אמרת שלא עשה הרבה? ת. לא. נתן כמה בעיטות"** (עמ' 23 ש-6-7, עמ' 15 ש-22-23 לפרוט').

לאור ריבוי גרסאות המתלונן והעד אברמד, ובהתחשב ברף הראיות הנדרש במשפט הפלילי, ניתן לבחון כנגד הנאשם, לכל היותר, נתונים אלה אשר עלו בעדות המתלונן. אף נקודת מוצא זו אינה נקיה מספק, בהתחשב בסתירות שעלו בגרסאות המתלונן וכן לאור גרסת הנאשם כי לא בעט במתלונן אלא הדף ודחף אותו לתוך הרכב, לאחר שחש מאוים מהמפתח בו אחז המתלונן ויחזקאל היכה באגרופ באזונו (עמ' 19 ש-1-10 לפרוט'). יחד עם זאת, אבחן את טענת ההגנה בהתבסס על נתונים אלה שמקורם בעדות המתלונן.

9. בחינת השתלשלות האירוע על יסוד עובדות אלה, מבססת את טיעון הנאשם כי עומדת לו הגנה עצמית הקבועה

בסעיף 34' לחוק העונשין לצד רכיב הסבירות הקבוע בסעיף 34' לחוק העונשין. מהוראות סעיפים אלה, למדה הפסיקה על קיומם של שישה תנאים מצטברים הנדרשים לביסוס טענת הגנה זו (ע"פ 746/14 יונתן בן היילו ימר נ' מדינת ישראל, פסקאות 42-43 והפסיקה המפורטת שם, (31.05.2016)).

אבחן להלן את פעולת הנאשם בהתאם לתנאים אלה:

א. מעשי הנאשם נעשו לשם הדיפת תקיפה שלא כדין - מונח התקיפה לענין זה, אינו זהה להגדרת התקיפה בסעיף 378 לחוק העונשין, "אלא הוא רחב וכולל גם מעשים שאינם באים בגדר עבירת התקיפה, כגון: המאיים באופן שיש ממנו סכנת פגיעה מיידית במאויים" (ע"פ 4784/13 ניר סומך נ' מדינת ישראל, פסקה 163 (18.02.2016)). הנאשם במקרה זה, נעמד בסמוך למול המתלונן לאחר שהבחין בחילופי דברים קשים בינו לבין חברו, ובתגובה הבחין במתלונן אוחז בידו במפתח, ומקדם אותו בתנועה לאזור חזית גופו, לאזור המותן. ניתן בהחלט לקבוע כי פעולת הנאשם נועדה להדוף את חששו מפעולת המתלונן שעלולה היתה להסתיים בדקירה.

ב. סכנה מוחשית שנשקפה לפגיעה בנאשם - מידת הקרבה של המתלונן אל הנאשם בעת שביצע את התנועה עם המפתח, כפי שעולה מעדות המתלונן בעצמו, מצביעה על סכנה מוחשית של פגיעה בגופו של הנאשם.

ג. מדובר בסכנה מיידית - בנסיבות שתוארו, אותה סכנה של פגיעה בגוף הנאשם באמצעות המפתח היתה מיידית ודרשה מעשה מידי. בנוסף, המתלונן אישר בעדותו בבית המשפט כי הנאשם לא עשה הרבה כנגדו אלא בעט מספר בעיטות בלבד (עמ' 23 ש- 6-7 לפרוט').

ד. הנאשם לא הביא בהתנהגות פסולה לסכנה מצד המתלונן, תוך צפיית התפתחות הדברים - כפי שטען המתלונן בעצמו, הנאשם אישר שאכן התקרב אל המתלונן אך טען שעשה כן במטרה להפריד בינו לבין זירה. המתלונן העיד בבית המשפט, כי חש בצורך "לשלוף" את המפתח בעת שהבחין בנאשם, ביחזקאל ובזירה מקיפים אותו (עמ' 23 ש- 21-23 לפרוט'). המתלונן שלל את האפשרות שהוכה בשל חששם של יחזקאל והנאשם מהמפתח שהופנה לעברם, והסביר שגרסה זו אינה הגיונית מכיוון שעמדו למולו שלושה אשר יכלו לסגת מהמקום. רק לאחר שב"כ הנאשם היקשה שוב ושוב לגבי סבירות גרסת הנאשם, כי התקרב אל המתלונן על מנת להפריד ופעל בשל סכנה שחש מפני המפתח, טען המתלונן שיחזקאל הגיע על מנת לתקוף אותו ואמר לו מיד "בן זונה אני אזיין אותך" (עמ' 24 ש- 3 לפרוט'). אני מוצא כי אין לתת משקל לטענתו המאוחרת של המתלונן כי לכוח שהופעל כנגדו קדם איום, טענה המהווה גרסה כבושה שלא נמצא לה כל רמז בגרסאותיו במשטרה (נ/3, נ/4) ואף המאשימה לא יחסה זאת בכתב האישום. בנוסף, מודבר בטענה שכלל לא עלתה אף בבית המשפט בתשובת המתלונן לשאלה מתי חש מאויים (עמ' 23 ש- 21-23 לפרוט'). לא ניתן להסיק מגרסת המתלונן, כי עצם התקרבות הנאשם אל עברו אמורה היתה להביא לשימוש המסוכן בו עשה במפתח. לפיכך, לא הוכחה התנהגות פסולה של הנאשם ממנה היה עליו לצפות לסיכון שנשקף מצד המתלונן בדרך של אחיזתו במפתח. למעשה, אף בהתבסס על גרסת המתלונן, הרי שבאופן דומה לסיטואציה בה נצמד אל זירה תוך הטחת קללות האחד בשני, אשר לטענתו לא הביאה אותו לשלוף את המפתח, גם הצמדות הנאשם אליו אינה בגדר התנהגות המביאה לצפייה לאחיזה המאיימת במפתח (יצויין, שזירה טען בבית המשפט כי המתלונן איים אף עליו באמצעות מפתח בידו, עוד בטרם הצטרפו למקום הנאשם ויחזקאל).

ה. נחיצות המעשה לשם הדיפת התקיפה - בנסיבות שפורטו לעיל, כאשר המתלונן עמד בצמוד אל הנאשם וביצע תנועה של הרמת ידו האוחזת במפתח כשזה שלוף לעבר הנאשם, לא עמדה בפני הנאשם חלופה אחרת והכוח שהפעיל היה כוח מועט ומידתי. יש לשוב ולהזכיר את חלקו של הנאשם בהפעלת הכוח, זאת מבלי לעסוק בשאלת מידתיות הכוח שהפעיל יחזקאל, בשלב זה.

ו. קיומה של פרופורציה - בהינתן הנזק הצפוי מפעולת דקירה באמצעות מפתח, קיימת בהחלט פרופורציה בפעולה בה נקט הנאשם, של מספר בעיטות והנזק הצפוי מהן.

10. כפי שפורט לעיל, עדות המתלונן לוקה בקשיים הנובעים משוני בין גרסאותיו השונות וכן ביניהן לבין גרסאות עד התביעה אברמד, זאת ביחס לסוגיות שונות במהלך האירוע. יחד עם זאת, בחינת טענת ההגנה העצמית נעשתה בהתבסס על עדותו של המתלונן בבית המשפט, בלא התחשבות בקשיים אלה, ואף כך הותרה לכל הפחות ספק סביר משמעותי בדבר קיומה של טענת הגנה עצמית לנאשם. סעיף 34(ב) לחוק העונשין, קובע כי די בכך שנאשם יעורר ספק סביר לגבי קיום סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, על מנת שהסייג יחול. לפיכך, אני מקבל את טענת ההגנה העצמית של הנאשם.

11. ב"כ המאשימה טענה, כי אין לייחס משמעות לחלקו המדויק של הנאשם בתקיפה, שכן מדובר בתקיפה בצוותא. אני מקבל טיעון זה, בהתחשב בנסיבות האירוע. לא עלה בידי המאשימה להוכיח, כי הנאשם ויחזקאל חברו יחדיו לשם תקיפת המתלונן או הסכימו ביניהם להוציא תקיפה זו אל הפועל, ואף לא הוכחה "הסכמה ספונטנית" המוכרת בפסיקה. בהתאם לעדות המתלונן בבית המשפט, בעת שעמדו מולו הנאשם, יחזקאל וזירה, הוא החזיק לעברם במפתח בתנועה מרתיעה, ובשלב זה היכה בו יחזקאל באוזנו כשהנאשם בעט בו מיד לאחר מכן (עמ' 14 ש-13-18, עמ' 21 ש-4-22, עמ' 22 ש-9, עמ' 23 ש-8-1 לפרוט'). כאמור לעיל, מצאתי שלא לתת משקל לטענת הנאשם, באחת משלל גרסאותיו בבית המשפט, כי יחזקאל אף הספיק לאיים עליו בטרם היכה בו. בנסיבות אלה, כשלהפעלת הכח כנגד המתלונן קדמה שלילת מפתח ותנועת היד האוחזת בו לעבר הנאשם, וללא כל ראייה המצביעה על כך שהנאשם התכוון להפעיל כוח כנגד המתלונן בטרם פעולה זו, לא הוכחה חבירת הנאשם ליחזקאל לשם תקיפת המתלונן. אמנם, הנאשם ויחזקאל פעלו בסמוך מאד האחד לשני, אך לא הוכח כי הנאשם הסכים או אף כי היה מודע לאופן פעולתו של יחזקאל, ולא ניתן להסיק זאת מאופן פעולתו של הנאשם, אשר הסתפק במספר בעיטות לאחר הפנית המפתח לעברו:

"הסכמה ספונטנית. מונח זה עלול להטעות. אין הכוונה ל'העדר תיאום', או ל'העדר מפגש רצונות', אלא להסכמה תוך כדי האירוע. הסכמה זו יכולה לכלול שינוי בתכנית, באופן שהיא 'משדרגת' את הפעולה המשותפת עד כדי ביצוע מעשים פליליים שונים - ואף חמורים יותר... יש לחדד ולהדגיש כי תנאי ראשון לקיומה של הסכמה ספונטנית הוא מודעות להרחבת התכנית המקורית"
(ע"פ 273/14 מדינת ישראל נ' טאהא פארס, פסקה 6 (23.12.2014)).

הנאשם הצליח לעורר ספק סביר ומשמעותי לגבי תחולת ההגנה העצמית במקרה זה, ספק אותו לא עלה בידי המאשימה להפריך. בנוסף, המאשימה לא הוכיחה כי מדובר בתקיפה בצוותא ברף הפלילי הנדרש.

לפיכך, אני מורה על זיכוי הנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ט"ז שבט תש"פ, 11 פברואר 2020, במעמד הצדדים